

Totdat de dag aanbreekt

door: Hugo Bouter

‘En daar wij bang waren dat wij ergens op klippen zouden stoten, wierpen zij van het achterschip vier ankers uit en wensten dat het dag werd (...) En tegen dat het dag zou worden, spoorde Paulus allen aan voedsel te nemen (...) Toen hij nu dit had gezegd en brood had genomen, dankte hij God in bijzijn van allen; en hij brak het en begon te eten. En zij werden allen goedsmoeds en namen zelf ook voedsel’.

Handelingen 27:29-36

De storm

De zeereis van Paulus naar Rome, die ons in dit hoofdstuk met grote nauwkeurigheid wordt verhaald, verliep niet zo voorspoedig als de stuurman en de schipper wel gedacht hadden. Aanvankelijk leek alles zo mooi en waren de omstandigheden gunstig, maar al gauw werd het schip een speelbal van de golven door de plotseling opstekende storm. De zachte zuidenwind had plaatsgemaakt voor een hevige storm, die het schip dusdanig teisterde dat de opvarenden ten slotte alle hoop op redding verloren.

Vele dagen dreven ze rond in het duister, want zon noch sterren gaven enig schijnsel (vs. 20). Maar toen de veertiende nacht was aangebroken dat ze in de Adriatische zee rondredren, kreeg het scheepsvolk omstreeks middernacht het vermoeden dat er land naderde. Later bleek dit het eiland Malta te zijn. Maar men was bevreesd om in het donker op mogelijke klippen te stoten, en daarom nam men het besluit de ankers uit te werpen en de dag af te wachten. Hoe zullen ze verlangd hebben naar het aanbreken van de morgen! Andere vertalingen zeggen dat ze baden of het dag mocht worden. Maar deze wens, of dit gebed, kunnen wij ook op onszelf toepassen, en wel in tweeërlei zin: in persoonlijk en in gemeenschappelijk opzicht.

Persoonlijk kan dit Schriftwoord voor ons van betekenis zijn als wij in moeilijke omstandigheden verkeren, als wij in nood zijn. Het kan duister zijn in ons leven en dan verlangen wij er vurig naar dat God die duisternis verdrijven zal. Met David mogen wij het dan zeggen: ‘De HERE, mijn God, doet mijn duisternis opklaren’ (Ps. 18:29). Wij weten dat Hij ons gebed verhoren zal. God is licht en Hij verdrijft de duisternis. Maar ook in gemeenschappelijk opzicht hebben deze woorden ons veel te zeggen. De Gemeente van God ziet immers uit naar het aanbreken van de dag! Toen Christus op aarde was, was Hij het Licht van de wereld (Joh. 9:5). Maar Hij sprak erover dat Hij zou teruggaan naar de Vader. Het licht zou voortaan door Zijn

volgelingen verspreid moeten worden, want zij zouden immers ‘het licht der wereld’ zijn (Matt. 5:14).

Christus Zelf, het grote Licht, zou Zich terugtrekken in de hemel. De kinderen van het licht zouden van Hem getuigen in een duistere wereld, waarin ze als hemellichten zouden stralen. Het waarachtige licht zou voortaan in hun leven zichtbaar worden (zie o.a. Joh. 8:12; 9:5; 12:35-36; Ef. 5:8; Fil. 2:15-16; 1 Joh. 2:8). Terwijl het nacht is in de wereld, doordat het grote Licht afwezig is, vormen de gelovigen dus een getuigenis van het licht. Maar wij bevinden ons op het terrein van de wereldbeheersers van deze duisternis; daarom zien wij uit naar de komst van de dag van Christus. En naarmate het donkerder wordt in deze wereld, die de duisternis liever gehad heeft dan het licht, verlangen wij des te vuriger naar het aanbreken van de morgen. Ja, wij troosten ons met de gedachte dat de nacht ver gevorderd is en dat de dag nabij is (Rom. 13:12). Meer dan wachters het doen, wachten wij op de morgen (Ps. 130:6).

Is het ook niet onze wens dat het dag zal worden? Hebben wij niet alle reden om uit te zien naar de terugkeer van het Licht, naar Zijn komst voor de Zijnen als de blinkende Morgenster en naar Zijn verschijning voor deze wereld als de Zon der gerechtigheid? Want het is figuurlijk gesproken met de Gemeente net zo gegaan als met het schip waarmee Paulus naar Rome voer. Het ‘scheepje’ van Christus’ kerk is zwaar gehavend door de storm en dreigt schipbreuk te lijden. De opvarenden zijn in nood en zij zien uit naar het aanbreken van de dageraad.

De stem van Paulus

Toch hebben zij hier zelf ook schuld aan, want zij hebben niet naar het woord van Paulus geluisterd. Paulus is op dit schip niet meer dan een gevangene en zijn woord krijgt niet het gezag dat het toekomst. Het advies van andere leidslieden weegt zwaarder, en dat is in feite de oorzaak van de problemen. Paulus is wel met de kerk meegereisd op haar tocht over de

wereldzee, maar hij is niet meer dan een ‘gebodene’. Er is niet geluisterd naar zijn woord ten aanzien van de koers die men moest volgen, naar het woord dat hij namens God gesproken heeft. Menselijke tradities en meningen hebben de overhand gehad in de geschiedenis van de kerk. Men heeft *‘meer gehoor gegeven aan de stuurman en de schipper dan aan wat door Paulus gezegd werd’* (vs. 11). De gevolgen zijn dan ook uiterst ernstig geweest. De koers die de kerk volgde bleek fataal te zijn en tot haar ondergang te leiden.

Maar als de schepelingen ten slotte alle hoop op redding ontnomen is, wordt Paulus' stem weer gehoord. Dat geeft een gelukkige wending aan de rest van deze geschiedenis. Zodra wij tot de erkenning komen dat wij beter naar het geïnspireerde woord van Paulus hadden moeten luisteren, daagt er hoop. Het schip gaat weliswaar verloren, maar de opvarenden komen overeenkomstig de voorzeggingen van de apostel behouden aan land. Het oordeel over de kerk in haar uitwendige gedaante is onafwendbaar geworden; zij wordt opzijgezet als Gods getuigenis op aarde (Rom. 11:22; Openb. 3:16). Maar de gelovigen hoeven niet te vrezen voor hun leven en kunnen zelfs goede moed houden (vs. 22,25).

Wat heeft dit ons te zeggen? Dat wij moeten erkennen dat de kerk in allerlei opzichten is afgeweken van Gods gedachten en een verkeerde koers heeft gevaren. Als het bijvoorbeeld gaat om de inrichting en het bestuur van de Gemeente, dan zijn er wereldse maatstaven gehanteerd en heeft men zich niet gehouden aan het woord dat door Paulus gesproken is. De kerk is verwereldlijkt, ze heeft naar verkeerde leiders geluisterd. Pas als men opnieuw gaat luisteren naar de stem van Paulus, daagt er hoop. Wie niet terugkeert tot de wet en tot de getuigenis, voor hem is er geen dageraad.

De apostel verzekert ons echter dat wij goede moed moeten houden. Enerzijds stelt hij vast dat de kerk een verkeerde koers zou varen (Hand. 20:29-30; 2 Tess. 2:7; 1 Tim. 4:1; 2 Tim. 2:16-17; 4:3-4), maar anderzijds richt hij onze blik op Gods trouw. Zo vinden wij in zijn brieven enerzijds dat hij de afwijking voorspelt, maar anderzijds dat hij wijst op de

vervulling van Góds plannen ten aanzien van de Gemeente, o.a. in de brief aan de Efeziërs. En dat geeft ons nieuwe moed en vervult ons met een vast vertrouwen, dat al Gods kinderen ‘behouden aan land zullen komen’, dus veilig het einddoel zullen bereiken.

Paulus spoorde de schepelingen ook aan voedsel te nemen (vs. 33). Dat is wat wij nodig hebben in deze eindtijd, in deze laatste dagen vlak voor de komst van de Heer Jezus, waarin de stormen zo hevig woeden en het scheepje dreigen stuk te slaan. Wij hebben behoefte aan geestelijk voedsel, aan ‘spijze te rechter tijd’ (Matt. 24:45-46). Wij moeten gesterkt worden door het Woord van God, opdat wij daardoor nieuwe kracht ontvangen. Dit vindt plaats ‘tegen dat het dag zou worden’ (vs. 33).

Vlak voor het aanbreken van de dag wordt daar die maaltijd gehouden, waarbij al de schepelingen van voedsel verzadigd worden. Zo hebben wij eveneens behoefte aan gééstelijk voedsel in deze laatste dagen voor de wederkomst van Christus, waarin de stormen zo hevig woeden en het schip dreigt te vergaan.

Gelukkig dat er hier een dienstknecht van God is, die waakzaam is en op de juiste tijd het nodige voedsel uitdeelt. Door de bediening van het Woord ontvangen wij nieuwe kracht en putten wij nieuwe moed. Gods Woord is ons enige houvast, wanneer menselijke steunsels wegvallen. Deze maaltijd – die men overigens ook kan zien als een herstel van de Avondmaalsviering en de eredienst overeenkomstig de wil van God – dient tot verzadiging van alle opvarenden. Het moet wel een merkwaardig gezicht zijn geweest: al die mensen te midden van de storm rustig bijeen te zien en aangespoord door het woord van de apostel, zo met dankbaarheid dit voedsel te zien nuttigen!

Maar ook voor ons heeft God ‘een tafel toegericht’, en dat te midden van de stormen van de eindtijd. Laten wij het onderwijs dat de Heer ons geeft zo vlak voor Zijn komst, ter harte nemen! Laten wij niet ontbreken bij deze maaltijd die Hij voor ons heeft bereid! Laten wij het voedsel dat Hij ons toereikt tot ons nemen, en zó met nieuwe moed uitzien naar het aanbreken van de dageraad, ‘de morgen zonder wolken’ (2 Sam. 23:4).